

PATRICK HENRY OMLOR

JAN PAWEŁ II APOSTATA

KRAKÓW 2018

www.ultramontes.pl

Jan Paweł II Apostata

PATRICK HENRY OMLOR

Sedewakantyści – termin pochodzący od wyrażenia *sede vacante* (pusta stolica) – to ludzie, którzy utrzymują, że Stolica Piotrowa jest obecnie pusta ponieważ twierdzą, że Jan Paweł II nie jest prawowitym papieżem. Podstawą tego twierdzenia jest herezja i apostazja, jaką dość często Jan Paweł II manifestuje publicznie, słowem i czynem. Takie postępowanie automatycznie podlega potępieniom nałożonym przez papieża Pawła IV w bulli *Cum ex apostolatus*, a dotyczącym nieważności urzędu takiego "papieża", który, czy to przed swym wyborem, czy też podczas sprawowania urzędu, popadnie w herezję albo nawet zupełnie "odpadnie od wiary katolickiej" w jakimkolwiek jej punkcie (1).

Po tym, jak około dwadzieścia lat temu sedewakantyści zaczęli cytować *Cum ex apostolatus*, rzecznicy liberalno-modernistycznego obozu zareagowali na to, twierdząc, że potępienia bulli zostały zastąpione, względnie odwołane przez Kodeks Prawa Kanonicznego z 1917 roku. Jezuita, a zarazem znawca prawa kanonicznego – Bouscaren i Ellis w swoim podręczniku *Canon Law, A Text and Commentary [Prawo kanoniczne, tekst i komentarz]* (The Bruce Publishing Company, Milwaukee, 1953) przytaczają zasady interpretacji, które obalają to twierdzenie.

"Prawo uchwalone w celu ochrony przed wspólnym zagrożeniem [np. *Cum ex apostolatus*] pozostaje wiążące nawet w tych poszczególnych przypadkach, gdy to niebezpieczeństwo nie istnieje. Na poparcie słuszności tej zasady można przytoczyć dwie racje: po pierwsze, zawsze może wystąpić niebezpieczeństwo popełnienia pomyłki podczas dokonywania oceny, że wspólne zagrożenie nie istnieje; a po drugie, złagodzenie reguły przez stosowanie do niej odosobnionych wyjątków w konkretnych przypadkach prowadziłoby do ogólnego rozluźnienia [zasad]" (s. 35).

"Jeśli późniejsze prawo [Kodeks Prawa Kanonicznego z 1917 roku] jest ogólne, a wcześniejsze [np. *Cum ex apostolatus*] szczegółowe, to nie dochodzi do jego uchylenia, o ile późniejsze prawo ogólne wyraźnie nie uchyla dawnego szczegółowego" (s. 36).

"W razie wątpliwości, nie domniemywa się odwołania dawnego prawa, tylko późniejsze prawa mają być rozpatrywane w związku z wcześniejszymi i w miarę możliwości mają być z nimi uzgadniane. Przyczyna tej zasady jest taka, że prawo tworzone jest dla dobra wspólnego i dlatego uchylenie prawa jest rzeczą przykrą, której nie należy domniemywać, ani dopuszczać bez dowodu" (s. 36).

Dwie kategorie prawa nie mogą być uchylone przez Kodeks:

"Wyłączone są spod tych przepisów prawa liturgiczne, jak również wszystkie prawa Boskie, pozytywne lub naturalne, ponieważ zmiana lub uchylenie tych ostatnich leży poza kompetencjami władz kościelnych" (s. 21).

Ekskomunika heretyka *ipso facto* wchodzi w zakres prawa Boskiego, co zostało kompetentnie wykazane w następujących fragmentach artykułu "Heresy" autorstwa J. Wilhelma, S.T.D., Ph.D., zamieszczonego w *The Catholic Encyclopedia*, tom VII.

"Wszystkie sekty, denominacje, wyznania, szkoły myślenia i wszelkiego rodzaju stowarzyszenia posiadają mniej lub bardziej kompletny zbiór zasad, od których zaakceptowania uzależniona jest przynależność do tych organizacji. W Kościele katolickim to naturalne prawo otrzymało sankcję Boskiej promulgacji, jak to widać z wyżej przytoczonego nauczania Chrystusa i Apostołów [przekonywający dowód podany na str. 259a jest zbyt obszerny by go tutaj przytaczać]. Wolność myśli rozciągająca się na zasadnicze przekonania Kościoła jest sprzecznością samą w sobie; jako że, wyrażając zgodę na przynależność, członkowie akceptują zasadnicze przekonania i rezygnują ze swojej wolności myśli w odpowiednim zakresie.

Ale jaki autorytet ma ustanawiać prawo mówiące o tym, co jest, a co nie jest zasadnicze? Z pewnością nie jest nim autorytet pojedynczych osób. Dołączając do jakiegokolwiek społeczności, jednostka rezygnuje z części swojej indywidualności aby wtopić się we wspólnotę. I tą częścią jest właśnie jej prywatny osąd na temat kwestii zasadniczych; jeśli odzyskuje swą wolność, to *ipso facto* odłącza się od swojego kościoła. A zatem, decyzja ta leży w gestii ustrojowych władz społeczności – w Kościele jest to hierarchia będąca nauczycielem i stróżem wiary. Nie można również powiedzieć, że ta zasada zbyt ogranicza swobodę ludzkiego rozumu. To, że nie redukuje jego swobody jest faktem, i to faktem opartym na prawie naturalnym i Boskim, jak to wyżej wykazano" (ss. 259c i 259d).

"Gdyby sam papież okazał się notorycznie winnym herezji, to przestałby być papieżem ponieważ przestałby być członkiem Kościoła" (s. 261b). (Notoryczny: "publiczny i jawny").

Kanon 2314, § 1, n. 1, Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1917 roku jedynie potwierdza to, co przynależy już do prawa Bożego:

"Wszyscy odstępcy od wiary chrześcijańskiej oraz każdy bez wyjątku heretyk lub schizmatyk podlegają następującym karom: I. ekskomunice *ipso facto*".

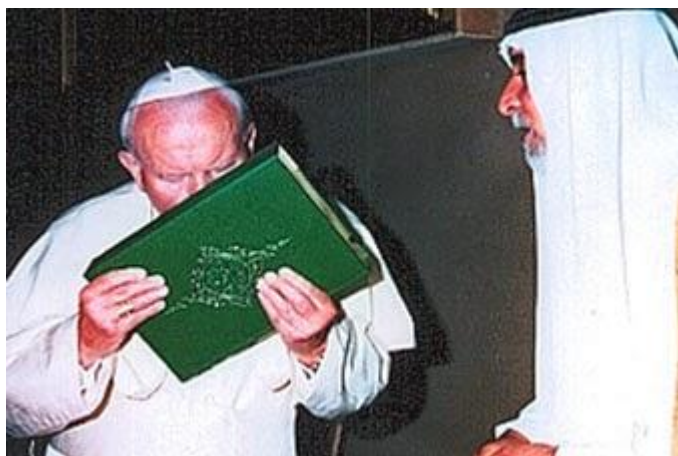
Antywedekwatyści wysuwają w obronie Jana Pawła II następujące argumenty: 1) rzekome herezje – nawet jeśli faktycznie są to herezje – są zaledwie "materialne", a nie "formalne"; 2) nie można wykazać, że jeśli nawet Jan Paweł II popadł w herezję, to jest w niej "uporczywy"; 3) nikt nie może osądzać papieża. *Cum ex apostolatus* obala wszystkie te argumenty, tak więc ich omawianie nie jest tu konieczne. Odkładając na bok roztrząsanie jego herezji, to ewidentna apostazja Jana Pawła II jest łatwa do wykazania, a wszelkie nazbyt wnikliwe analizowanie dowodów byłoby niedorzeczne i niemądre.

"Odstępstwo od Wiary (*fide*) to akt, przez który ochrzczona osoba, posiadająca prawdziwą wiarę chrześcijańską, całkowicie ją odrzuca" (*A Catholic Dictionary*, Donald Attwater, Macmillan, New York, 1949, s. 27). Apostazja automatycznie oddziela – zupełnie – daną osobę od Kościoła, Mistycznego Ciała Chrystusa. Dlatego też, jeśli Jan Paweł II jest apostatą, to wynika z tego, że nie będąc nawet członkiem katolickiego Kościoła, nie może być jego papieżem, jego widzialną głową.

Św. Tomasz podaje przykłady apostazji: "Również uznany byłby za odstępcę ten, kto by się poddał obrzezaniu [w celu poddania się żydowskiemu obrzędowi], lub złożył cześć grobowi Mahometa" (*Summa Theologica*, II-II, Q. 12, a. I, obj. 2). Odnośnie apostaty św. Tomasz zauważa: "To wszystko sprawia, że odstępcą: *sieje klótnie* [podkreślenie w tekście oryginalnym] siląc się innych odciągnąć od wiary, którą sam utracił" (*loc. cit.*, odp. na obj. 2).

Pisząc o będących już wówczas w modzie pewnych "ekumenicznych" programach, papież Pius XI uznał, że takie usiłowania są oparte "na błędnym zapatrywaniu, że wszystkie religie są mniej lub więcej dobre i chwalebne". "Wyznawcy tej idei nie tylko są w błędzie i łudzą się" – kontynuuje Papież – "lecz odступują również od prawdziwej wiary, wypaczając jej pojęcie i krok po kroku popadają w naturalizm oraz ateizm. Z tego jasno wynika, że od religii, przez Boga nam objawionej, odступuje zupełnie ten, ktokolwiek podobne idee i usiłowania popiera" (z encykliki *Mortalium animos*, 6 stycznia, 1928 roku). Podkreślony fragment ostatniego zdania jest ścisłą definicją apostazji.

Spośród dziesiątków przykładów, jakie można by przywołać już pojedynczy przykład wystarcza do wykazania, że Jan Paweł II jest apostatą. 14 maja 1999 roku, w obecności muzułmańskich dostojników, Jan Paweł II ucałował z szacunkiem Koran, świętą księgę islamu, która w co najmniej dziesięciu miejscach bluźni przeciw Trójcy Świętej. W efekcie końcowym w apostazji, nie ma żadnej istotnej różnicy między uczczeniem przez Jana Pawła II muzułmańskiej religii niewiernych a oddaniem czci grobowi Mahometa.

Zaryzykuję teraz narażeniem się na oskarżenie o "przesadę" podając jeszcze trzy dodatkowe przykłady apostazji Jana Pawła II.

1) 8 sierpnia 1985 roku w okolicach jeziora Togo w Afryce, Jan Paweł II modlił się w "świętym gaju" plemienia animistów, miejscu kultu fałszywych bogów i dokonał tam pogańskiego rytuału kultu przodków skrapiając ziemię mieszaniną mąki i wody. Watykańska gazeta *L'Osservatore Romano* we włoskiej edycji z 11 sierpnia (s. 5) poinformowała: "W momencie przybycia Jana Pawła II na to miejsce, czarownik zaczął przyzywać duchy: «Wzywam cię potęgo wody, wzywam was przodkowie»". Francuski magazyn *La Croix* (13 sierpnia) przytoczył następujące słowa Jana Pawła II: "Spotkanie modlitewne w sanktuarium w pobliżu jeziora Togo było szczególnie uderzające. Po raz pierwszy modliłem się tam z animistami".

2) 2 lutego 1986 roku, w Madrasie, w Indiach, na czole Jana Pawła II uczyniono znak tilak. Ta czerwona sproszkowana pasta jest znakiem Sziwy, legendarnego hinduistycznego bóstwa. Otrzymanie tilaka pieczętuje przyjmującego na czciciela Sziwy. 5 lutego, będąc jeszcze w Madrasie, Jan Paweł II pozwolił by jego czoło naznaczono "świętymi popiołami" (vibhuti).

3) Jan Paweł II osobiście zorganizował panreligijne spotkanie, które odbyło się 27 października 1986 roku w Asyżu. Pośród najprzeróżniejszych niekatolickich, antykatolickich i pogańskich osobistości zaproszonych do wzięcia udziału był anglikański arcybiskup Runcie, prawosławny arcybiskup Methodios, buddysta Dalajlama, metodysta Emilio Castro, jak również wybrani hindusi, sikhowie, szintości, jainiści, animiści, muzułmanie, wyznawcy zoroastryzmu, żydowscy rabini, i w końcu, szaman z indiańskiego plemienia Crow z Montany – pan John Pretty-on-Top.

Bezsprzecznie, Jan Paweł II hołduje "błędnemu zapatrywaniu, że wszystkie religie są mniej lub więcej dobre i chwalebne"; czyli, opinii potępionej w *Mortalium animos*, której zwolennicy "od religii, przez Boga nam objawionej, odstępują zupełnie". Co oznacza, że są apostatami.

Dane statystyczne dotyczące kapłanów-renegatów, katolików którzy odeszli od Kościoła, zakonnic które opuściły swoje klasztory, zmniejszającej się liczby powołań kapłańskich i zakonnych i malejącej liczby konwertytów, wzrastającej niewiary w nawet najbardziej zasadnicze katolickie dogmaty takie jak Boskość Chrystusa i istnienie piekła – wszystkie te statystyki potwierdzają, że Jan Paweł II był apostatą któremu udało się osiągnąć największy sukces, wypełniając w ten sposób słowa św. Tomasza: "To wszystko sprawia, że odstępcą *sieje klótnie* siląc się innych odciągnąć od wiary, którą sam utracił".

Zazwyczaj człowiek staje się apostatą dołączając lub bratając się z *choćby jedną* religią niekatolicką. Przykładem są katolicy, którzy przeszli do anglikańskiego kościoła podczas protestanckiej rewolty oraz Julian Apostata, który jako rzymski cesarz publicznie wyznawał pogaństwo starożytnego Rzymu i próbował je rozkrzewiać. Jan Paweł II, wprost przeciwnie, dopuścił się odstępstwa przystając do tylu fałszywych religii, że zdaje się być multi-apostatą, apostatą *par excellence*. Ale to złudzenie, ponieważ w rzeczywistości wspiera on tylko jedną fałszywą religię, Jeden Światowy Kościół na rzecz którego już od tak długiego czasu niestrudzenie pracuje. Ostatecznie, właśnie o to chodzi w tym wszystkim co nazywają "ekumenizmem".

Nie ma w niniejszym artykule niczego, o czym zorientowany sedewakantysta już by nie wiedział. Jego głównym celem jest dostarczenie faktów tym, którzy dotychczas byli ich nieświadomi i którzy teraz sami mogą rozstrzygnąć o tym, czy odpowiednio wykazano, że Jan Paweł II jest apostatą, a zatem w ogóle nie jest żadnym papieżem.

Wśród duchownych i świeckich są "tradycjonalistycznie myślący" albo "konserwatywni" katolicy, którzy z takiego czy innego powodu odmawiają odprawiania albo uczestnictwa w *Novus Ordo Missae*, którzy jednak NIE są sedewakantystami, a przynajmniej – jeszcze nimi nie są. Na przykład: kapłani Bractwa Św. Piotra i ich zwolennicy, kapłani Bractwa Św. Piusa X i ich zwolennicy, transalpejscy redemptoryści i ich zwolennicy. Uczestniczenie we Mszy, w której Jan Paweł II jest wymieniany w Kanonie jako "nasz Papież" (*Papa nostro*), nie stanowi dla nich żadnego problemu ponieważ błędnie uważają, że jest on prawdziwym papieżem. Być może przynajmniej niektórzy z nich, zarówno spośród duchownych jak i świeckich, zmienią swe poglądy po gruntownym rozważeniu wszystkich dowodów przedstawionych w niniejszym artykule.

Patrick Henry Omlor

I-y rozdział broszury *Sedevacantists and the "Una Cum" Problem* Patryka Henry Omlora, wydanej przez Catholic Research Institute, Verdale – USA, (2002). (2)

Z języka angielskiego tłumaczył Mirosław Salawa

Przypisy:

(1) Zob. 1) Papież Paweł IV, [Konstytucja "Cum ex apostolatus"](#). Tekst łaciński: Paulus Papa IV, [Constitutio "Cum ex apostolatus"](#).

2) Ks. Dr Henryk Maria Pezzani, [Kodeks Świętego Katolickiego Kościoła Rzymskiego. Kanon 26. Zakazany jest wybór na Papieża tego, kto odstąpił od wiary katolickiej, heretyka lub schizmatyka; jeśli ktoś taki zostanie wybrany, wybór jest nieważny](#). Tekst łaciński: D. Henricus Maria Pezzani, [Codex Sanctae Catholicae Romanae Ecclesiae. Can. 26. Devius a fide catholica, haereticus, vel schismaticus eligi prohibetur in Romanum Pontificem; si eligatur nulla est electio](#).

(2) Por. 1) Patrick Henry Omlor, a) [Zbójecki Kościół. Część I. Zbójecki Kościół. Część II. Zbójecki Kościół. Część III](#). b) [Anna Katarzyna Emmerich o "nowym kościele"](#). c) [Sprostowanie niektórych błędnych interpretacji bulli "Execrabilis"](#).

2) Bp Daniel L. Dolan, [Katolicka odpowiedź na apostazję Jana Pawła II](#).

3) Ks. Noël Barbara, a) [Papieska nieomylnność a dzisiejszy kryzys w Kościele](#). b) [Ecône – koniec, kropka](#). c) [List otwarty do członków Bractwa Św. Piusa X \(FSSPX\)](#). d) [Uderzające podobieństwo reform Pawła VI do reformy anglikańskiej 1549 roku](#). e) [Katolicka Msza święta a Novus Ordo Missae. Czy NOM jest ważną mszą?](#) f) [Czy Jan Paweł II jest modernistą?](#) g) [Zdemaskowanie braku autorytetu władzy Neokościoła](#).

4) Ks. Anthony Cekada, a) [Tradycjoniści, nieomylnność i Papież](#). b) [Czy ekskomunikowany kardynał może zostać wybrany na papieża?](#) c) [Bergoglio nie ma nic do stracenia... zatem sedewakantystyczna argumentacja musi się zmienić](#). d) [Szczypta kadzidła: sedewakantyści i msze "una cum"](#).

5) Ks. Kevin Vaillancourt, [Abyśmy nie zapomnieli. Sprawa przeciwko "kanonizacji" Jana Pawła II](#).

6) Ks. Francesco Ricossa, [Karol \[Wojtyła\], Adam \[Mickiewicz\], Jakub \[Frank\]](#).

7) "Sodalitium", a) [Katolicki komentarz do "encykliki" Evangelium vitae Jana Pawła II](#). b) [Komentarz do "encykliki" Ut unum sint Jana Pawła II](#). c) [Karol Wojtyła, ewolucjonizm a monogenizm](#). d) ["Pogromca wolności i sprawiedliwości" \(Jan Paweł II o świętym Ambroży\)](#). e) [Czy święta Katarzyna zniekształciła oblicze Kościoła? \(Jan Paweł II o św. Katarzynie Sieneńskiej\)](#).

8) Bp Donald J. Sanborn, a) [Sedewakantyzm: w obronie autorytetu Kościoła katolickiego i papieżstwa](#). b) [Analiza krytyczna Wspólnej deklaracji w sprawie nauki o usprawiedliwieniu](#). c) [Analiza krytyczna ratzingerowskiej deklaracji Dominus Iesus](#). d) [Nieświęty sakrament. Jan Paweł II aprobuje mszę bez konsekracji](#). e) ["Kanonizacje" Jana XXIII i Jana Pawła II](#). f) [Sprzeciw wobec zmian soborowych a niezniszczalność Kościoła](#). g) [Ioannes Paulus II haereticus est! – Jan Paweł II jest kacerzem!](#) h) [Konferencja rzymska](#).

9) John Kenneth Weiskittel, a) *Wolnomularze a kościół soborowy.* b) *Akta Bugniniego. Analiza przewrotu w Kościele.* c) *Trzecie oko Wojtyły. Pielgrzymka Jana Pawła II do Indii.* d) *Jan Paweł II i voodoo.*

10) a) *Mały katechizm o Nieomyślności Najwyższego Pasterza.* b) *Mały katechizm o Syllabusie.*

11) Ks. dr Maciej Sieniatycki, a) *Apologetyka czyli dogmatyka fundamentalna.* b) *Zarys dogmatyki katolickiej.* c) *System modernistów.* d) *Modernistyczny Neokościół.* e) *Problem istnienia Boga.* f) *Dogmatyka katolicka. Podręcznik szkolny.* g) *Modernizm w książce polskiej.* h) *Główne zasady etyki Kanta a etyka chrześcijańska.*

12) Ks. Jan Nepomucen Opieliński, a) *Ekskomuniki Konstytucji "Apostolicae Sedis".* b) *Ekskomunika na heretyków, apostatów i ich współników.* c) *Ekskomunika na schizmatyków.* d) *Apostaci, heretycy i schizmatycy a inni grzesznicy.*

13) Sac. F. H. Reinerding, a) *Theologiae fundamentalis tractatus duo. Tractatus prior. Demonstratio christiano-catholica contra adversarios generatim omnes. De iis, qui auctoritati Ecclesiae oblectantur.* b) *De necessitate Ecclesiae ad salutem.*

14) Papież Pius XI, *Encyklika "Mortalium animos". O popieraniu prawdziwej jedności religii.*

(Przypisy i ilustracje od red. *Ultra montes*).

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)

Cracovia MMXVIII, Kraków 2018